

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG⁽¹⁾ a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 18 wymienionej dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/07/WE upłynął w dniu 24 marca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 64, s. 37

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso Administrativo n° 3 de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 23 listopada 2009 r. — Ana María Iglesias Torres przeciwko Consejería de Educación de la Junta de Galicia

(Sprawa C-456/09)

(2010/C 24/62)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Contencioso Administrativo n° 3 de Pontevedra (Hiszpania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ana María Iglesias Torres

Strona pozwana: Consejería de Educación de la Junta de Galicia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 1999/70/WE⁽¹⁾ ma zastosowanie do personelu tymczasowego Comunidad Autónoma de Galicia (Wspólnoty Autonomicznej Galicji)?
- 2) Czy art. 25 ust. 2 Ley 7/2007, de 12 de abril, sobre el Estatuto Básico del Empleado Público (ustawy nr 7/2007 z dnia 12 kwietnia 2007 r. w sprawie podstawowego statutu funkcjonariuszy publicznych, zwanej dalej „EBEP”) można uznać za przepis krajowy dokonujący transpozycji wskazanej dyrektywy w sytuacji, gdy w ustawie tej nie znajduje się jakiegokolwiek odesłanie do przepisów wspólnotowych?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy koniecznie należy uznać wskazany art. 25 ust. 2 EBEP za przepis krajowy dokonujący transpozycji, o którym mowa

w pkt 4 sentencji wyroku Trybunału z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie Impact⁽²⁾, czy też państwo hiszpańskie ma obowiązek nadania temu przepisowi mocy wstecznej przy wypłacie wynagrodzenia wynikającego z dodatku trzyletniego, które przyznaje na podstawie wskazanej dyrektywy?

- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy w niniejszej sprawie należy bezpośrednio zastosować dyrektywę 1999/70/WE w sposób, o którym mowa w wyroku Trybunału z dnia 13 września 2007 r. w sprawie Del Cerro Alonso⁽³⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

⁽²⁾ Sprawa C-268/06, Zb.Orz., s. I-2483.

⁽³⁾ Sprawa C-307/05, Zb.Orz., s. I-7109.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 4 września 2009 r. w sprawie T-211/05 Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 listopada 2009 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-458/09 P)

(2010/C 24/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciel: G. Palmieri, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uwzględnienie odwołania;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 września 2009 r. w sprawie T-211/05 Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, zakomunikowanego listem poleconym nr 405966 z dnia 4 września 2009 r., doręczonym w dniu 8 września 2009 r., i, co za tym idzie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie programu [systemu] pomocy państwa C 8/2004 (ex NN 164/2003), który Włochy wprowadziły w życie na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie [decyzja notyfikowana jako dokument nr C(2005) 591].

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy. Naruszenie art. 10 i 13 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾ (rozporządzenia o „postępowaniu w sprawie pomocy państwa”), art. 88 ust. 2 WE oraz zasady kontrydycyjności. Oczywisty błąd w ocenie dokumentów.

Sąd uznał, że wysłanie przez Komisję do państwa włoskiego pism, które nastąpiło w październiku i grudniu 2003 r., zapoczątkowało rzeczywistą wstępną dyskusję na temat środków wprowadzonych przez dekret z mocą ustawy nr 326/2003. Sąd nie uznał, iż pisma te zawierały wyłącznie ogólne wnioski i negatywne uwagi co do „niemożliwości wykluczenia”, że środki te obejmowały pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Zarzut drugi. Naruszenie zasady kontrydiktoryjności.

W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja uznała, iż rozpatrywane środki mają selektywny charakter ze względu na to, że przewidziane zwolnienia podatkowe nie obejmują spółek, które nie mają siedziby we Włoszech. Natomiast w decyzji ostatecznej Komisja uznała, że środki te były selektywne, gdyż z owych zwolnień podatkowych korzystały w większym zakresie spółki mające siedzibę we Włoszech, ze względu na fakt, iż podstawą ich opodatkowania jest zysk osiągany na poziomie światowym, niż spółki wspólnotowe, których podstawą opodatkowania we Włoszech jest jedynie zysk osiągany w tym państwie członkowskim. Komisja nigdy nie poinformowała rządu włoskiego o zmianie swego podejścia i nie umożliwiła mu przedstawienia uwag w tym temacie. Sąd błędnie uznał, iż działanie Komisji było zgodne z prawem.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE.

W żadnym przypadku ulga taka jak rozpatrywana w niniejszej sprawie nie może zostać uznana za selektywną, jeżeli jest ona dostępna dla wszystkich spółek, zarówno włoskich, jak i wspólnotowych, jeśli spełniają one warunki dopuszczenia do obrotu giełdowego na rynku regulowanym Unii Europejskiej. To, że spółki włoskie osiągają największą korzyść z tego systemu podatkowego, wynika z faktu, iż przewiduje on opodatkowanie na podstawie kryterium siedziby, jednakże w sytuacji, gdy środek podatkowy znajduje takie same zastosowanie do wszystkich spółek, sama tylko różnica w rozmiarze osiągniętej korzyści pomiędzy spółkami nie może oznaczać, że ten środek podatkowy ma charakter selektywny. Sąd popełnił błąd uznając, że nawet taka różnica mogła stanowić o selektywności.

Zarzut czwarty. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE. Braki w uzasadnieniu.

Sąd niesłusznie uznał, że środek był selektywny ze względu na to, iż nie był on dostępny dla wszystkich spółek. Był on bowiem dostępny dla wszystkich spółek, które spełniały warunki dopuszczenia do obrotu giełdowego na rynku regulowanym. Ponadto, decyzja o wejściu do obrotu giełdowego istotne obciążenia strukturalne, których spółki, które nie zostały dopuszczone do tego obrotu, nie muszą ponosić. Wybór spółek dopuszczonych do obrotu giełdowego dokonywany jest na podstawie tych obiektywnych kryteriów, a ulga jest logiczna i związana ze zróżnicowaniem — pod względem kosztów strukturalnych — sytuacji, w której znajdują się obie kategorie spółek. Wobec tego środek ten ma ogólny, a nie selektywny, zakres stosowania. Sąd nie przedstawił jednakże wystarczającego uzasadnienia dotyczącego dowodów dostarczonych w tym względzie przez Włochy.

Zarzut piąty. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE.

Sąd niesłusznie uznał, że owe środki są w każdym przypadku selektywne ze względu na krótki okres ich obowiązywania, co oznacza, że spółki podejmujące późniejszą decyzję o wejściu do obrotu giełdowego nie są objęte ich zakresem stosowania. Tymczasowy charakter ulgi uzasadniony jest bowiem potrzebą zachowania równowagi budżetowej i eksperymentalnym charakterem tych środków, nie ma on jednakże wpływu na ich strukturę, która to jest jedynym kryterium, zgodnie z którym powinno oceniać się czy środki są selektywne czy nieselektywne.

Zarzut szósty. Naruszenie art. 87 ust. 3 lit. c) WE. Braki w uzasadnieniu.

Omawiane środki, mimo że zostały uznane za pomoc państwa, są zgodne ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c), ponieważ przyznana pomoc jest przeznaczona na inwestycje w celu realizacji konkretnej działalności. Sąd popełnił błąd uznając te środki za pomoc operacyjną, nie biorąc pod uwagę trwałego charakteru efektów, jakie wejście do obrotu giełdowego powoduje w strukturze i w charakterze operacyjnym spółki i nie uznając, że zwiększenie liczby spółek dopuszczonych do obrotu giełdowego na rynkach regulowanych stanowi działalność godną wspierania, również na poziomie wspólnotowym. Sąd powinien był zakwestionować zachowanie Komisji polegające na wykonywaniu jej uprawnień dyskrejonalnych w tej sprawie bez oparcia się na prawidłowym ustaleniu okoliczności faktycznych.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 16 września 2009 r. w sprawie T-458/07 *Dominio de la Vega, S.L. przeciwko Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) i Ambrosio Velasco, S.A.*, wniesione w dniu 24 listopada 2009 r. przez *Dominio de la Vega, S.L.*

(Sprawa C-459/09 P)

(2010/C 24/64)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: *Dominio de la Vega, S.L.* (przedstawiciele: adwokaci E. Caballero Oliver i A. Sanz-Bermell y Martínez)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i *Ambrosio Velasco, S.A.*

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku z dnia 16 września 2009 r. w sprawie T458/07 w całości i w konsekwencji: